

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. D.**, nar. X, státní příslušnost M., bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2013 č.j. OAM-99/ZA-ZA06-K01-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 26.3.2013 č.j. OAM-99/ZA-ZA06-K01-2012, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zák. č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce se cítí být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Je toho názoru, že žalovaný nezjistil stav věc způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Dále uvádí, že žalovaný porušil § 14 a 14a zákona o azylu, neboť pokud neshledal důvody k udělení azylu, měla mu být udělena doplňková ochrana mimo jiné z obavy z návratu do země původu a také nemožnosti realizovat rodinný život v zemi původu. Žalobce uvedl, že na území České republiky má trvalé vazby především na svého syna, se kterým se pravidelně

vídá a přes svůj nelegální pobyt se tak integroval do společnosti, takže by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky především z pohledu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je toho názoru, že v jeho případě měl být udělen azyl z humanitárních důvodů či doplňková ochrana a pokud uváděl důvody relevantní z pohledu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, mělo být postupováno podle tohoto ustanovení a nikoliv odkázáno na řízení v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či azylového zákona. Žalovaný poukazuje na to, že případ žalobce posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Jako podklad k rozhodnutí využil správní orgán kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též široké portfolio informací o zemi původu, žalobci byla poskytnuta možnost se s těmito informace seznámit. Žalovaný také vycházel ze spisového materiálu vedeného k předchozímu žalobcovu řízení o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-3102/VL-11-2000. Žalovaný posoudil osobní situaci žalobce, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce a plně odkazuje na vydané rozhodnutí. Velmi pečlivě se také zabýval rodinnými a sociálními vazbami žalobce a neshledal, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštní zřetele. Trvá na svém závěru, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu a žalobce sám ani netvrdil, že by měl problémy se státními orgány v zemi původu. Obavy z vymahačů výpalného nelze podřadit pod zákonné důvody k udělení doplňkové ochrany. Trvá na svém závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K námitce žalobce, že v České republice realizuje rodinný život se svým synem, poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Poukazuje na to, že žalobce se svým synem nežije ve společné domácnosti, nepodílí se na jeho výchově, bývalá manželka žalobce je vdaná za občana České republiky a výchovu syna realizuje v podstatě od rozpadu manželství sama se svým nynějším partnerem. Dále poukazuje na informaci MZV ČR č.j. 123368/2012-LPTP ze dne 3.1.2013 a informaci MZV ČR č.j. 102116/2012-LPTP ze dne 11.5.2012, dle které zastupitelský úřad nemá informace o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po svém návratu do M. vystaveni postihům ze strany státních orgánů či byli jinak znevýhodňováni. Za situace, kdy se žalobce vědomě nelegálně na území České republiky zdržoval od roku 2005, mu musela být známa skutečnost, že se vystavuje nebezpečí potencionálního vyhoštění z území České republiky a nelze se tedy v jeho případě dovolávat společenské či pracovní integrace.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 13.4.2012 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je státním příslušníkem M., bez vyznání. Není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, je rozvedený a má vyživovací povinnost k jedné osobě. Na území ČR pobývá jeho syn a bývalá manželka, která se provdala za českého občana. Vlast opustil dne 21.11.2000 a to proto, že v M. podnikal a nebavilo ho, že po něm cizí lidé chtějí nějaké peníze. Jeho bývalá manželka nemluvila m., nemohla si tam najít práci a rodina měla často problémy. Do protokolu dne 20.4.2012 uvedl, že se nechce vrátit do země původu z důvodu, že zde žije syn a chce se podílet na jeho výchově. Za dobu pobytu v ČR si zvykl na zdejší život a má tu kamarády. Na území České republiky se od svého příjezdu do roku 2005 nacházel v azylovém řízení, poté mu byl vrácen jeho neplatný

cestovní doklad a od té doby zde pobýval bez platných dokladů. Potvrdil, že legalizace pobytu je po jeho několikaletém nelegálním pobytu v ČR jedním z důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V M. vládne mafie, od jeho odjezdu se nic nezměnilo, situace je možná horší, problémem by pro něho byl i dočasný návrat do vlasti za účelem vyřízení dokladů, protože si myslí, že si na něho pamatují ti lidé, s nimiž měl problémy kvůli obchodu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu je zřejmé, že žalobce jako důvod o udělení mezinárodní ochrany uvádí snahu žít v ČR, kde pobývá jeho nezletilý syn a obavu z návratu do vlasti, kde měl dříve potíže s vymahači výpalného.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 6 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) a b) azylového zákona. Správní orgán žádost žalobce posuzoval na pozadí informací, které si shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v M. a neshledal, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a rovněž nedospěl k názoru, že by žalobce byl v M. pronásledován z důvodu taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žadatelovu snahu žít v ČR, aby se tak nacházel poblíž svého syna a obavu z nelegálního jednání soukromých osob ve vlasti, nelze za důvody pro udělení mezinárodní ochrany považovat.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představu jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. Text uvedeného ustanovení operuje s formulací „případy hodné zvláštního zřetele“, což je neurčitý právní pojem umožňující uplatnění správního uvážení ze strany správního orgánu. Zároveň však ust. § 13 azylového zákona stanoví podmínky objektivní, které musejí být naplněny, aby vůbec mohlo správní uvážení nastoupit. V posuzovaném případě žalovaný podmínky pro udělení azylu dle § 13

azylového zákona neshledal, což však žalobce nijak nerozporuje a s touto částí napadeného rozhodnutí tedy zřejmě souhlasí.

Na základě údajů sdělených žalobcem v průběhu řízení žalovaný nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, jehož existence je podmínkou pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Posouzení důvodů na udělení této formy mezinárodní ochrany je otázkou správního uvážení správního orgánu. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda při uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem. Soud konstatuje, že správní orgán posoudil důvody v souladu s pravidly logického usuzování a premisi tohoto úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Co se týče žalobcova tvrzení, že v České republice se zdržují jeho bývalá manželka a především jeho nezletilý syn, od kterého se žalobce nechce odloučit, správní orgán konstatoval, že existence rodinných vazeb na území ČR nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádření v rozhodnutí č.j. 3Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či č.j. 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud po posouzení všech uvedených důvodů nenalezl v případě žalobce žádný zvláštní zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu, a proto se ztotožňuje se závěry žalovaného.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do M. nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalovaný zjistil, že žalobce se ve vlasti nikdy nedostal do žádného konfliktu se státními orgány své země a nikdy proti němu nebylo ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Co se týče jeho obav z vymahačů, žalobce může v případě návratu do vlasti a případných potíží s vymahači využít právního systému své země. K námitce žalobce, že v České republice realizuje rodinný život se svým synem, soud uvádí, že rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný ze zpráv o zemi původu žalobce zjistil, že žalobce by po návratu do M. neměl být vystaven postihu ze strany státních orgánů či by neměl být jinak znevýhodňován.

Soud posoudil námitky žalobce jako nedůvodné, a proto se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodného zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce tyto podmínky pro udělení mezinárodní ochrany

nesplňuje, a proto žalovaný postupoval správně, pokud mezinárodní ochranu podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb. žalobci neudělil.

Lze uzavřít, že s ohledem na předchozí závěry soudu nelze než odmítnout výtky žalobce, že nebyl ze strany žalovaného dostatečně zjištěn skutečný stav věci a že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. ledna 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová